

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 233-1928)

Originalt emne

Gader

*Gader/Brolægning, Asfaltering og Istandsættelse af Gader og Veje,
Brolægningsbidrag*

Jernbanevæsen

Jernbanevæsen/Aarhus - Hammel - Thorsø Jernbane

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 14. juli 1928](#)
- 2) [Byrådsmødet den 6. september 1928](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 14. juli 1928 - side 2

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 233-1928)

Indstilling fra Brolægningsudvalget angaaende Afvikling af Hammelhanens Bidrag til Brolægning af Carl Blochsgade.

Udvalget indstiller, at det Beløb, som Hammelbanen skylder Kommunen, 21743,03 Kr., afkræves Selskabet til Betaling i 10 halvaarlige Terminer, idet der svares Bankrente (dog ikke over 6 % aarlig) af det til enhver Tid skyldige Beløb.

Indstillingen vedtoges.

Uddrag fra byrådsmødet den 6. september 1928 - side 7

[Til første side](#)

(J. Nr. 233-1928)

Andragende fra Hammelbanens Bestyrelse om Eftergivelse af Bidrag til Carl Blochsgades Brolægning.

Brolægningsudvalget erklærer, at Udvalget henholder sig til Byraadets Vedtagelse af 14/7 d. A. (Side 92.)

M. C. Falk mindede om, at et lignende Andragende for kort Tid siden havde været til Behandling i Byraadet, og Taleren vilde anbefale at fastholde den Beslutning, som man dengang vedtog. Brolægningsudvalget kunde ikke gaa med til, at et Selskab som Hammelbanen bliver favoriseret, naar baade Boligforeninger og private Grundejere skulde betale deres Bidrag, selvom de havde nok saa vanskeligt ved det og stadig søgte om Henstand. Selv hvor det drejede sig om Boligselskaber, der havde fremskaffet Lejligheder i den dyreste Tid, havde man fastholdt Kravet, og der var da saa meget mindre Grund til at fritage dette Selskab derfor. Skulde Byraadet nu eftergive Bidraget, maatte man ogsaa gøre det for alle de øvrige, for der maatte være lige Ret for alle. Selvfølgelig skulde Byraadet være med til at dække Banens Underskud, og det havde man hidtil gjort uden Vrøvl, men her maatte Udvalget for Konsekvensernes Skyld fastholde den tidligere Beslutning.

H. P. Salling erkendte, at det maaske saa lidt ubeskedent ud, at Banen igen kom med Andragende om Hjælp, efter at Byraadet beredvilligt var gaaet med til at dække Underskudet; men som Banens økonomiske Forhold var i Øjeblikket, var man nødt til at henvende sig om Hjælp, hvor der var Mulighed for at faa en saadan. Det var Bestyrelsens Haab ved Hjælp af de Indskrænkninger, der var foretaget, og ved yderligere Agitation ude blandt Befolkningen at kunne opretholde Banens Drift, og det havde selvfølgelig ogsaa stor Betydning for Aarhus at have denne Forbindelse. Det vilde derfor være en stor Hjælp i Øjeblikket, saafremt Byraadet vilde, om ikke eftergive Gælden, saa give et nyt Moratorium, selvfølgelig imod at Banen forrenter Beløbet. Der var næppe nogen Risiko derved, da der jo var Værdier for Pengene. Men efter den Modstand, der viste sig mod Tanken, var der vel ikke noget at gøre.

Borgmesteren indrømmede, at der maaske var Værdier nok, saafremt Banen vedbliver at

gaa, ellers ikke. Men hvis man imødekom Banens Andragende, medførte det Konsekvenser, som Taleren som Medlem af Kasseudvalget ikke kunde gaa med til, for saa vilde Masser af Mennesker komme med lige saa vel begrundede Andragender om Henstand. Regnskabsmæssigt set maatte Banen tage sit Underskud ligesom andre Institutioner, og hidtil havde Byen jo ikke vægret sig ved at dække dette sammen med Landkommunerne. Man burde næppe komme ind paa en Drøftelse af, hvorvidt Aarhus By havde Gavn af Hammelbanen; Taleren vilde i hvert Fald advare mod den Tankegang, at Banen særlig skulde være til for Aarhus Bys Skyld; det var Landkommunerne, der særlig havde ønsket Banen, og som ogsaa havde mest Gavn deraf, og de maatte naturligvis bære deres Del af det eventuelle Underskud.

H. P. Salling havde ikke sagt, at Hammelbanen var til for Aarhus Bys Skyld; begge Banens Endepunkter havde vel nok Fordel af den, men selvfølgelig var Landboerne mest interesserde i at opretholde den, og særlig for Hammel By vilde det være en Katastrofe, om Banen skulde standse.

Borgmesteren mente, at hvis Landboerne havde rigtig Forstaaelse af Banens Nytte, vilde de benytte den noget mere, end de har gjort i de senere Aar.

Indstillingen vedtoges.